

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ : Χρονικά, ὑπὸ Μ. Μητσάκη. — Ποιήσις. Πρὸς Ζωγράφον, ὑπὸ Γ. Παπαδίου Σουλίστη. — Βαρύχειρος ὕμνος. Κοινωνική εἰκὼν. — Ἰὼν Τουρτζένιεφ. Ὁ πρῶτος ἔρως (συν.) μεταφραστὴς Π. Ι. Φ. — Εἰκόνες. Γεώργιος Μιστριώτης. Πομπόλκωγες. Ναὺς Οὐσεστρίνστερ. — Ἐπιστημονικά. — Νεώτερα. — Εὐστράτεια. — Στιγματὶσμοί. — Γράμματα. — Ποιητικὸς ἄγιος « Ἀττικὸν Μοῦσεϊον ».

ΕΙΚΟΝΕΣ : Γ. Μιστριώτης, ὁ νῆος Πρύτανις τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. — Πομπόλκωγες. — Καλλιτεχνία, εἰκὼν Γ. Μάξ. — Ναὺς Οὐσεστρίνστερ, ὁ ἀρχαιότερος καὶ ἀνοικτότερος τῆς Ἀγγλίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εν τῶν μᾶλλον ἀναποφεύκτων καὶ ἐπιτακτικῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις συναισθημάτων εἶνε συνήθως καὶ ἡ περιέργος ἀνάγκη ἢν ὑφίστανται οὗτοι, ὅταν ὑπερεκχειλίσῃ ἐντὸς τῶν στέρων των ἡ λύπη ἢ ἡ εὐθυμία, ἡ ἀγανάκτησις ἢ ἡ ἀγαλλίασις, ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον πάθος, ἢ ἀνακουφίζουσιν αὐτὴ κατὰ τὸ δυνατόν διὰ τοῦ πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων λόγου, ὅστις φαίνεται ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τοῦ κατόχου των μέρος τοῦ ὑπερβάλλοντος βάρους, μεταδίδων αὐτὸ εἰς τοὺς ὁμοίους των. Τὴν τακτικὴν ταύτην ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ νὰ ἀκολουθήσω, μολονότι ἀμυδρὰ περὶ τῆς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀποτελεσματικότητος της, βασιανίζομενος τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ὑπερβάλλοντος τῆς ἐνδοκνησίας ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν ζέσσης. Ἐν τινι τῶν προηγουμένων χρονικῶν ὡς ὠμίλησα ἦδη ἂν δὲν ἀπατώμαι ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ σήμερον πολὺ βρασιότερον αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐκ νέου καὶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί σκέπτεσθε ὅραγε δι' αὐτήν. Διότι, μολονότι μεταξὺ τῶν ἰδιοτήτων της ἐκ τῶν πρώτων εἶνε καὶ τὸ νὰ παραλύῃ πᾶσαν σκέψιν, ἐν τούτοις ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, καὶ ὅς κατέστη αὐτὸ τοῦτο ἀνυπόφορος, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ποῦ μέλλομεν τῇ ἀληθείᾳ νὰ φθάσωμεν μετὰ τὴν μεταβολὴν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν πραγμάτων, ἥτις φαίνεται νὰ ἐτελέσθῃ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ. Πράγματι, ἂν ἀνατρέξετε εἰς τὴν πρώτην τοχούσαν γεωγραφίαν θὰ εὔρετε ἀναγραφόμενον μεταξὺ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὑπὸ κλιματολογικὴν ἐποψὴν ἀνήκει εἰς τὴν εὐκρατον ζώνην. Ἀλλ' ὁ παραμείνας ἔστω καὶ μίαν μόνον ἡμέραν κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐν Ἀθῆναις θὰ ἐβδαιώθῃ ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνήκει κατὰ πάντα εἰς τὴν κατεψυγμένην, ὁ διατρίδων δὲ νῦν ἐν αὐταῖς θὰ ἰδύνατο καὶ μετὰ τὰς δύο τοῦ χειρὸς νὰ ὑπογράψῃ ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν διακεκαυμένην. Προφανῶς, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους συμβαινόντων, ὁ τόπος ἡμῶν ὑπῆλθεν ὑπὸ κλιματολογικοῦ ὅρου ὁλως νέους, ὧν ἡ τε ἀμεσὸς ἐκδηλώσις καὶ ἡ ἔμμεσος ἐπὶ τῆς ἐν γένει ζωῆς τῆς χώρας ἐπίδρασις εἶνε αὐτόφωρος. Τῆς ἐξέτασεως τῶν αἰτίων τοῦ γεγονότος ἡ μελέτη θὰ ἦγεν ἡμᾶς μακράν· οὐδεὶς ὅμως πιστεύω θὰ ἰδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἡ διαίρεσις, ἡ προδηλῶς γενομένη ἀφ' ἱκανοῦ, τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἔτους εἰς δύο μόνως ἐποχάς, τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ αἱ τοιαῦται ἀνὰ εἰς, ὅποιαι κατεδείχθησαν ἐφέτος ἰδίως, διαθέσεις ἀμ-

φοτέρων κατὰ τῶν οἰκούντων τὴν χώραν εἶνε ἀξίαι πάσης προσοχῆς καὶ πρέπει νὰ ἐπισπάρωσιν τὴν ταχεῖαν μέριμναν τῶν ἀρμοδιῶν πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως. Ἄν ἡ ἐπικρατήσασα προπολλοῦ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ κόσμῳ θεωρία ὅτι τὸ κλίμα εἶνε ἴσως ὁ κυριώτερος παράγων τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει ἐνὸς λαοῦ εἶνε ἀληθὴς, ἀναμφιδόλως πολὺ ὀλίγα θὰ ἰδύνατο τις ν' ἀναμένῃ ἐκ λαοῦ παρὰ τῇ ὁποίῳ, κατὰ τὴν τροπὴν ἢν φαίνονται λαμβάνοντα τὰ πράγματα, τὸν μὲν χειμῶνα πᾶσα ζωὴ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατος ὡς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, τὸ δὲ θέρος πᾶσα ἐργασία ἢ κίνησις δυσχερεστάτη ὡς ἐκ τοῦ ἀφορήτου καύσωνος, ἀνοιξίς δὲ καὶ φθινόπωρον δὲν ὑπάρχει. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ πάσης ἄλλης περὶ μεταβολῆς πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν ἢ ὁποῦνδήποτε τοιούτων νόμων τοῦ παρ' ἡμῶν βίου συζητήσεως καὶ αἰτιήσεως, λογικώτερον καὶ χρησιμώτερον πολὺ καὶ ριζικῆς ὠφελείας πρόξενον θὴ ἐνόμιζα ἐγὼ τὴν περὶ ἐσπευσμένης μεταβολῆς τῶν ἀτμοσφαιρικῶν νόμων ὑφ' οὗς βιοῦμεν σκέψιν, πρακτικώτατον δὲ καὶ ἐθνοφελέστατον θὰ ἔκρινα τὸν κυβερνήτην ἐκεῖνον, ὅστις θ' ἀπετόλμα νὰ παρουσιάσῃτο πρὸς τοῦ νομοθετικοῦ σώματος φέρων πρὸς ψήφισιν νομοσχέδιον « Περὶ Ἀέρων καὶ Ὑδάτων ».

Δυστυχῶς, ἐπεισθὼν ἦδη ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἐλάχιστα πρέπει ν' ἀναμένῃ τις ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν περὶ τῶν τοιούτων. Τὸ πείραμα ἔκαμα πρὸ τινων ἐτῶν ἐν τῇ ὠραίᾳ Κερκύρᾳ καὶ ἔκτοτε ἀπεγοπεύσθην βαθέως. Διατρίδων τότε ἐπὶ χρόνον τινὰ ἐν τῇ εὐθαλεῇ νήσῳ, παρετήρησα ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖσε διαμονῆς μου ἐδρεχεν ἀενάως ἐν αὐτῇ, ἐπληροφωρήθην δὲ παρὰ τῶν κατοίκων ὅτι καὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας ἂν ἔμενα θὰ μοῦ ἦτο ἐντελὲς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω ἀνευ ὁμβρέλλας εἰς τοὺς δρόμους, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους τοιαῦτη εἶνε ἡ ἐκεῖ κατάστασις, ὅπερ οὐδαμῶς εὐχάριστον. Συνεπεία τούτου, προσκλήθεις ποτε εἰς ἐπίσημόν τι γεῦμα καὶ ἀφίχθεις, μολονότι ὠδηγῆθην ἐντὸς ἀμάξης κλειστής καὶ ἠναγκάσθην εἰς ἐπίμετρον — μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς — καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἀκόμη νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὁμβρέλλαν μου, ὅλως διὰδροχὸς εἰς αὐτό, ἔκρινα καλὸν νὰ παρατηρήσω εἰς τὸν παριστάμενον δῆμαρχον ὅτι ἐν τῶν πρωτίστων καθηκόντων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Κερκύρας ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἴσως καὶ ἡ φροντίς περὶ μεταβολῆς τοῦ οὐρανοῦ της. Πνευματώδιστατος κερκυραῖος ὑπουργός, χρηματίας καὶ πρόην δῆμαρχος Κερκύρας, καὶ παριστάμενος καὶ οὗτος εἰς τὸ γεῦμα, ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἐκ μέρους τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ μετὰ διεβεβαίωσεν ὅτι αὐτὴ ἦτο διατεθειμένη νὰ πράξῃ πρὸς τοῦτο πᾶν τὸ δυνατόν, ἀρκεῖ νὰ τῇ παρῆχα τὴν συνδρομὴν μου. Αὐτοστιγμὴ ἐσπεύσα ἐννοεῖται νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν της, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ μετὰ χρησιμοποίησιν ὅπως ἤθελεν. Ἐν τούτοις, ματαιῶς ἀνέμεινα ἀπὸ τότε νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν ὅπως ἀναλάβω τὸ ἀνῆκόν

μοι μέρος τοῦ ἔργου, οὐδὲ ἤκουσα ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς ἀγαπητῆς νήσου νὰ προέβῃ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο σχετικὸν διάδημα.

Ἡ χολέρα ! Ἐνθυμεῖσθε τὸν τρόμον ὃν προὔξεναι ἄλλοτε εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φοβερᾶς νόσου ; Ἐνθυμεῖσθε πῶς μόλις ἤκουετο ὅτι ἐπλησίαζε καὶ πρὸς τὴν Εὐρώπην ἡ ἀπαισία ταξειδιωτῆς, ἥς ἡ Ἀσία ἐφαίνετο τέως ὁ κλῆρος, κυβερνήσεις καὶ λαοὶ ἔκρουον τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐφοικίων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν θὰ ἰδύναντο νὰ τὴν ἀποφύγωσιν ; Ἐνθυμεῖσθε τὰς περὶ αὐτῆς τραγικὰς σελίδας τοῦ « Περιπλανωμένου Ἰουδαίου », τοῦ Σὺν καὶ δὲν ἐσυνειθίσατε νὰ τὴν θεωρεῖτε ὡς τὸ ὑπερτατον μορμολύκειον κατὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ; ... Αἱ λοιπὸν ! Ὅσοι ἀνετράφητε καὶ συνειθίσατε μετὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα, καιρὸς εἶνε πλέον νὰ τὰ ἀποβάλετε. Ὅλα ἐξυτελείσθησαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ αὐτὴ ἡ χολέρα ! Οἱ Πομερανοί, κατὰ τὸν ἐκπεσόντα μέγαν ὁμῶφύλόν των, μόνον τὸν Θεὸν φοβοῦνται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι θὰ παύσων βέβαια λίαν προσεχῶς νὰ φοβοῦνται καὶ αὐτόν, ἀφοῦ δὲν φοβοῦνται πλέον οὔτε τὴν χολέραν, ἥτις εἶνε ἡ μάλιστα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἀττίλας. Προπολλοῦ ἡ χολέρα εὐρίσκεται ἐν Εὐρώπῃ, ξεναγεῖται ἐν Ἰσπανίᾳ, προσέβαλε τὰς κυριώτερας πόλεις της, εἶνε εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πολυανθρωποτέρων κρατῶν της, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐπ' αὐτῇ συγκίνησις εἶνε ἐλάχιστη. Κανείς σχεδὸν δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐμφάνισίν της, κανείς δὲν εἰδείξε τὰ καθιερωμένα σημεῖα τρόμου, μετὰ περιφρονητικῆς σχεδὸν ἀδιαφορίας πάντες ὑπεδέχθησαν τὸ ἀκουσμα. Οἱ μᾶλλον ἀπειλούμενοι λαοὶ μόλις ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιβάλουν ἀπλῆν ἐπιτηρητικὴν κάθαρσιν εἰς τὰς ἐξ Ἰσπανίας προελεύσεις. Καὶ τοῦτο ἅμα διεδόθη ἰδίως ὅτι εἰσέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μας ἱατροδυσενδρίον, μὴ γνωρίζον τί θὰ εἴπῃ φόβος, ὅπως ὁ Βαγιάρδος, οὔτε εἰς αὐτὸ τὸ προφυλακτικὸν μέτρον ἠξίωσε νὰ καταφύγῃ, ἰσχυρίζομενον ὅτι δὲν εἶχεν ἐπισήμους εἰδοποιήσεις περὶ τῆς ἐμφανίσεώς της παρὰ τὴν ἐν Ἰσπανίᾳ προξένον. Εὐελπιζόμεθα ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ τῇ κάμῃ τὴν περὶ τούτου ἐπίσημον εἰδοποιήσιν αὐτοπροσώπως αὐτὴ αὐτὴ ἡ περιοδεύουσα Μεγαλειότης, ἀπαλλάττουσα αὐτὸ ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ εὐμενείᾳ της τοῦ κόπου νὰ ἀναμένῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

Σπουδαιότατον γεγονός ἀνῆγγειλεν ἐσχάτως ἡ « Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς », τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ὁσίων τῶν Μαραθωνομάχων. Ὁ τύμβος, ἐν ᾧ ἔκειντο τὰ ὁσά ταῦτα, εἶχε πολλὰκις ἐξερευνηθῇ καὶ ἄλλοτε, δὲν εἶχον ὅμως ἀνακαλυφθῇ τὰ ἐν αὐτῷ. Ἐσχάτως ὅμως νεωτέρας ἐξερευνήσεως γενομένης, ἤχθησαν εἰς φῶς καὶ ἐβδαιώθη ἡ ταυτότης των. Τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου τὴν ἐξήγησιν ἀναζητήσαντες ἐπὶ πολὺ, εὔρομεν ὅτι οἱ Μαραθωνομάχοι προὔτιμων τέως νὰ με-

νωσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἀφανεῖς, ἀπο-
φεύγοντες ὡς ἀληθεῖς ἥρωες τὴν ρε-
κλάμαν, μόνον δὲ τότε ἀπεφάσισαν νὰ
δώσωσι δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των, ὅταν
εἶδαν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα λούστρων
νέα ἐπιδρομὴ τῶν Μήδων εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα ἐλάμβανε πάλιν αὐτόχημα ἀνυσ-
χαστικὸν χαρακτῆρα.

✱

Πρὸ ἡμερῶν, διαβαίνων δρομίσκον τινά,
ἤκουσα ἕνα ἐπαίτην νὰ ζητῇ ἐλεημοσύ-
νην διὰ τῆς ἐπομένης φράσεως, τὴν ὁ-
ποίαν εὗρηκα ἰδιορρυθμοτάτην :

— Ἐλεῆστέ με, χριστιανοί ! Μὲ εἴφα-
γε ἡ πείνα !...

Καιροσκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Εκράτει μίαν ἀνθοδεσμίδα
με μόνον ἰα νεοθαλῆ,
λευχειμονοῦσα, συνεσταλμένη,—
δεν τὴν γνωρίζω— κόρη καλὴ.

Εἶδλεπε τάνθη προσηλωμένη,
ὥσανει ἤκουεν ἐξ αὐτῶν
κρυφιωτάτης φωνῆς ἐπαίνους,
«Καὶ σ' εἶσαι ἀνθος, καὶ ζηλευτόν.»

Ὡς δε τὴν χάριν τῶν ἐγκωμίων
ανταποδίδουσα μυστικῶς,
ἀκροῖς δακτύλοις τὰ ἰα ταῦτα
ἔψαυ' ἠρέμα, θωπευτικῶς.

Ὅποτε εὐθυμος νεανίας,
με οικειότητα προσελθὼν,
ἐν ἐξ ἐκείνων νὰ τῷ χαρίσῃ
τὴν παρεκάλεσε τῶν ανθῶν.

Χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα
τὸ θεῖον ὄμμα, τὴν κεφαλὴν,
χωρὶς μειδίαμ' αὐταρκείας
νὰ δείξῃ νὰ πρόσθετον δυστολήν.

Χωρὶς συγκίνησιν νὰ δηλώσῃ
τὴν ελαχίστην,—παρτηρεῖς ;—
χωρὶς τὸν τράχηλον ν' ἀνατείνῃ
οὐδε νὰ κλίνη· χωρὶς, χωρὶς,

"Ἡμερὸς ἀγγελοῦ θεοῦ κόσμου,
[κ' ἐδῶ, ζωγράφε, σε θέλω νῦν]
ἐν ἀποσπάσασα τῶν ανθῶν
ὥρεξε τοῦτο πρὸς τὴν φωνήν.

Εξήγησέ με· τί ἐξεφρόσθη
ἐν τῷ κινήματί της αὐτῷ ;
«Λαβε καὶ λείπέ με, σε οικτεῖρω» ;
ἢ «σε λατρεύω ἐν τῷ κρυπτῷ» ;

Ι. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης.

ΒΑΡΟΥΧΕΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Νυχτερινὴ εἰκὼν

Καὶ ποῦ νὰ μου κολλήσῃ ὕπνος !
Ἐπὶ ἕνα καφὲν περισσότερον τοῦ
συνήθους διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐξυ-
πνήσω ἐνωρὶς τὸ πρωί, διότι εἶχον νὰ
γράψω ἄρθρον τι. Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ
καφὲ ἦτο ὅτι ἀφ' οὗ μ' ἐπῆλθε κάρως
καὶ βαθὺς ὕπνος ἐπ' ὀλίγην ὥραν, αἰφνης
ἐξύπνησα.

Τῶν ἀδυνάτων νὰ κρατήσω κλειστὰ τὰ
βλέφαρά μου. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ φαντα-
σία μου ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται.

Ἀλλὰ πρῶτην ταύτην φορὰν αἱ ἀνα-
μνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοὶ
ἐνεφανίσθησαν ἀνευ τινὸς θελήτηρος.

Ὅτι ἐξήτουν, οὔτινος εἶχον χρεῖαν,
οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ ὕπνος, ὃν ὅμως δὲν
ἠδυνάμην νὰ εὗρω.

Ἐδοκίμασα κατὰ σειρὰν τὰ μέσα δι' ὧν
συνήθως ἐπετύγχανον νὰ ἀποκοιμῶμαι.
Ἐπλαγίασα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἔ-
πειτα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τέλος ὕ-
πτιος, ἐξ οὗ κατήντησα εἰς τὸδε τὸ συμ-
πέρασμα : ὅτι διῆλα δὴ τὸ προσκεφάλαιόν
μου εἶχε μεγίστην χρεῖαν ῥιζικῆς διορ-
θώσεως.

Ἀνεκάθησα, ἐγρονθοκόπησα γενναίως τὰ
προσκεφάλαια ἰσως τὰ καταστήσω ὀλιγώ-
τερον σκληρὰ καὶ ἐκ νέου πάλιν ἐξη-
πλώθην μακρὺς πλατύς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχον κλει-
σθὲν πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐδάδιζον
ἠρέμα πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἀλλὰ πρὶν δυνηθῶ νὰ νοήσω πῶς συ-
νέβη, εἰρέθην ἔχων τὰ βλέφαρά μου ὀρθά-
νοικτα καὶ ἐξαλλος ὑπὸ θυμοῦ ἐστράφη
πρὸς τὰ χεῖρά τῆς κλίνης, ὁπόθεν πάλιν
κατεκυλίσθη εἰς τὸ κενὸν ὅπερ εἶχε
σχηματίσῃ τὸ σῶμά μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς
κλίνης.

Ἀναρίθμητα ταξείδια ἐταξείδευσα ἀπὸ
τοῦ ἐνὸς χεῖλους τῆς κλίνης εἰς τὸ ἄλλο
καὶ ἀναρίθμητοι δυσάρεστοι συναντήσεις
καὶ συγκρούσεις τοῦ μετώπου μου καὶ
τοῦ ἔξυλου τῆς κλίνης.

Ἄς καταψύγῃ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον
μου σύστημα, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀ-
νεκάθησα, ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου,
προσῆλθω τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ σκοτὶα
καὶ ἐν ᾧ ἡμίσεια δωδεκάς ἐκφράσεων ἀ-
γανακτικῶς περιεστρέφετο ἐπὶ τῶν χει-
λέων μου, ἤρχισα νὰ ἀνδονυχῶ περὶ τῆς
ὥρας.

Ἀρὰ γε τί ὥρα νὰ ἦτο ;

Κύττάξετε τί ὀργὴ θεοῦ... Τὴν ἡμέραν
ὅταν οὐδένα ἔχω λόγον νὰ ἐρωτῶ περὶ
τῆς ὥρας, τὸ πλῆσιόν μου δημοτικὸν ὡ-
ρολόγιον μ' ἐξεκώφαινε ὅλην τὴν ἡμέραν
κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ
κοιμηθῶ ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ τῶ-
ρα ὅτε ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μάθω ἀκρι-
βῶς τὴν ὥραν, ὅτε εἶνε μεγίστη ἀνάγκη
νὰ εἰξεύρω τί ὥρα εἶνε, τὸ ὡρολόγιον
ἐσίγα !...

Μοὶ ἐφάνη ὅτι περιέμενον ἀπὸ τριῶν
τετάρτων τῆς ὥρας, ἀτελευτήτων τετάρ-
των. Ἀλλ' αἰφνης, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε
βραδέως μίαν.

— Μία ! ἀνεφώνησα ἀνακουφισθεὶς σχε-
δόν. Ἀχ ! ἐξ μόνον ὥρας θὰ περιμένω
ἀκόμη. Πολὺ εἶνε, ἀλλὰ τί θὰ κάμω, θὰ
περιμένω.

Δύο ! ἐξηκολούθησε τὸ ὡρολόγιον.

— Ἄ ! ἐκέρδησα ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν
τοῦ συλλογισζόμενος μόνον ἐκ πόσων δυ-
σαρέστων πραγμάτων ἀπαλλάσσεται. Δυσ-
θυμοῦμεν διότι ὁ ῥάπτης δὲν μας ἔφερε
τὸ φόρεμα ἐγκαίρως, καὶ δὲν συλλογισζό-
μεθα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς παραβαλλόμε-

νοι πρὸς τοὺς δύτας, τοὺς μεταλλευτάς,
τοὺς ὀδοντοῖατροὺς, τοὺς κλητῆρας τῆς
ἀστυνομίας. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστῶμεν
τὸν Θεὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἴας κάμη χω-
λοὺς, μονόχειρας, νὰ μας κατεδίκαζε νὰ
εἴμεθα εἰσιτηριοῦδοι τῶν τροχιοδρόμων,
θυρωροί. Καὶ αὐτὸς ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει
ἀρκετὴν δόσιν φιλοσοφίας, ὥστε νὰ ὁμο-
λογήσῃ ὅτι ἀν κατεδικάσθῃ εἰς θάνατον,
τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιος ὅτι ἀπαλλάσσε-
ται βίου ἐπιμύχθου καὶ ἀφορήτου. Ἀλλὰ
τε θὰ ζήσῃ ἀκόμη περισσότερον πολλῶν
ἐντίμων ἑκατομμυριούχων, οἵτινες ἀφαρ-
πάζονται αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ
τοῦ θανάτου ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς οἰκο-
γενείας τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρουσῶν καὶ
μεγαλοπρεπῶν μεγάρων τῶν.

Δὲν μου κολλᾷ ὕπνος· ἔ, τί ποιητέον ;
ἄς φιλοδοφήσωμεν.

Ἄς καθίσωμεν καὶ ἄς δοξάσωμεν τὸν
Κύριον διότι δὲν ἐπλασε τὸν ἕνα μου
πόδα βραχύτερον τοῦ ἑτέρου. Ἄν ποτε
περιπέσω εἰς ζημίας σπουδαίας, θὰ ὑ-
πάγω εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ἴδω τοὺς
δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀκρω-
τηριάζουν, καὶ τοῦτο θὰ με συνδιαλλάξῃ
καὶ συμπιλιώσῃ πρὸς τὴν ζωὴν. Διότι
οὐδὲν ὑπάρχει κατακληλότερον καὶ πρὸς-
φωρότερον εἰς τὸ νὰ λησμονῇ τις τὰς
ιδίας θλίψεις, ἢ τὸ νὰ βλέπῃ καὶ παρα-
κολουθῇ τὰς δυστυχίας τοῦ πλῆσιον.
Τώρα δὲν εἵμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, πρᾶγμα
λίαν δυσάρεστον, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἴ-
μαι ὀλιγώτερον ἀξιολύπνητος τοῦ μὴ δυ-
ναμένου νὰ κοιμηθῇ ἔνεκα σφοδρῶν πόνων

Τρίτη κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Τρεῖς ! τί εὐτυχία ! Ἐως τὰς ἐπτὰ
τέσσαρες ὥραι μένουν, δὲν εἶνε τίποτε.
Θὰ ἔλθουν πρὶν προφθάσω νὰ τὰς συλλο-
γισθῶ.

Νέα κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, προσφιλέ-
στατόν μοι ὡρολόγιον. Ἠπατήθην λέγων
ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένω τέσσαρας ὥρας.
Τρεῖς μόνον θὰ περιμένω !

Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι παρεπονούμην
διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ! Ἀλλ'
ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες ἑκα-
τομμύρια θὰ ἐδίδον διὰ νὰ δύνανται νὰ
μὴ κοιμῶνται. Πόσοι σκοποὶ ἐτου-
φεκίσθησαν, διότι ἐν ᾧ ἐφθόρουν ἀπε-
κοιμήθησαν !

Ἐπρεπε νὰ ἐρυθρίω διότι ἐγρύνιαζον
διὰ τόσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα :
Ἡμῖν τῷ ὄντι ἀξιολύπνητος ; ἔχω κακὴν
κλίνην πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀντὶ ψυχροῦ καὶ
γυμνοῦ ἐδάφους ὅπερ ἔχουσι στρώμα τό-
σοι δυστυχεῖς ἀνέσται καὶ ἀνευ ἀσύλου..

Πέντε ! ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον.

— Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου.
Πέντε ἡ ὥρα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὥς νὰ
εἶνε πέντε μετὰ μεσημβρίαν... Περιεργον !
Ἄς εἶνε πλῆσιός μοι ἡ ὥρα ὅπως δήποτε
νὰ σπκωθῶ. Ἀλήθεια ὅμως μοῦ πρέπουν
ξυλιᾶς διὰ τὰς ἀτόπους μεμψιμοιρίας μου
κατὰ τῆς ἀϋπνίας !

Ἐξ !

— Ὀνειρεύομαι ; Μία μόνον ὥρα μᾶς